

Ujawnianie informacji w sprawozdaniach finansowych a wielkość jednostki gospodarczej w świetle nowej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

Edward Nowak*

Streszczenie: Artykuł poświęcony jest nowej dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej sprawozdawczości finansowej. Analizie poddane zostały regulacje dotyczące jednostkowych sprawozdań finansowych. Zaprezentowano klasyfikację jednostek gospodarczych ze względu na ich wielkość. Na tym tle ukazano zakres informacji finansowych ujawnianych w obligatoryjnych sprawozdaniach finansowych. Wskazano na uproszczenia, zwolnienia i ograniczenia wymogów dotyczących sporządzania sprawozdań i ujawniania w nich informacji. Jest to realizacja zasady proporcjonalności obciążeń regulacyjnych do wielkości jednostki gospodarczej.

Słowa kluczowe: sprawozdawczość finansowa, ujawnianie informacji, dyrektywy dotyczące rachunkowości

Wprowadzenie

Działalność jednostek gospodarczych podlega procesom globalizacji i umiędzynarodowienia. W globalnej gospodarce uczestniczą nie tylko duże przedsiębiorstwa, ale także w coraz większym stopniu małe i średnie jednostki gospodarcze. To powoduje wzrost roli sektora małych i średnich przedsiębiorstw w rozwoju poszczególnych krajów, obszarów gospodarczych i regionów świata. Często takie przedsiębiorstwa prowadzą działalność w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej. W tych warunkach rośnie znaczenie informacji finansowych dotyczących działalności jednostek gospodarczych o różnej wielkości, w tym także prowadzących działalność na mniejszą skalę.

Obowiązujące dotychczas regulacje w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości finansowej w Unii Europejskiej o randze dyrektyw odnoszą się głównie do spółek giełdowych, a więc dużych jednostek gospodarczych. Wymogi unijne dotyczące sprawozdawczości finansowej takich przedsiębiorstw są zbyt wygórowane dla małych i średnich jednostek gospodarczych. Ich potrzeby informacyjne i możliwości tworzenia informacji są bowiem

* prof. zw. dr hab. Edward Nowak, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Instytut Rachunkowości, Katedra Rachunku Kosztów i Rachunkowości Zarządczej.

ograniczone (Martyniuk 2009: 9). Takie jednostki muszą jednakże ujawniać w sprawozdaniach finansowych informacje spełniające oczekiwania różnych ich interesariuszy. Ważne jest zatem dostosowanie systemu obligatoryjnej sprawozdawczości finansowej do wielkości przedsiębiorstw oraz ich znaczenia gospodarczego i społecznego. Postulat ten spełniła nowa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej w sprawie sprawozdań finansowych.

Problematyce sprawozdawczości finansowej w Unii Europejskiej w świetle nowej dyrektywy poświęcony jest niniejszy artykuł, przy czym rozważania będą dotyczyły głównie jednostkowych sprawozdań finansowych, natomiast nie będą analizowane wymogi dotyczące skonsolidowanych sprawozdań finansowych. Głównym jego celem jest ukazanie zakresu ujawnianych informacji finansowych w relacji do wielkości jednostek gospodarczych. Zasadnicza teza artykułu zawiera się w stwierdzeniu, że obowiązki dotyczące sporządzania sprawozdań finansowych i ujawniania w nich odpowiednich informacji powinny być proporcjonalne do skali prowadzonej działalności i rangi przedsiębiorstw w europejskim obrocie gospodarczym. Cel artykułu został osiągnięty na podstawie szczegółowej analizy przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE, regulacji z zakresu rachunkowości i sprawozdawczości finansowej o zasięgu krajowym i międzynarodowym oraz literatury poświęconej tej problematyce.

1. Przesłanki wdrożenia nowej dyrektywy w sprawie sprawozdań finansowych

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE dotyczy rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek. Dyrektywa ta uchylila dwie dyrektywy dotyczące rachunkowości:

- czwartą dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek,
- siódmą dyrektywę Rady 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

Ponadto dyrektywa 2013/34/UE zmieniła dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych oraz skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

Opracowanie nowej dyrektywy dotyczącej sprawozdań finansowych jest konsekwencją stanowiska Komisji o konieczności dostosowania przepisów w zakresie przedsiębiorczości do wielkości jednostek gospodarczych. Komisja uznała, że kluczową rolę w gospodarce Unii Europejskiej odgrywają małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP). Dla rozwoju tego sektora przedsiębiorstw ważne jest, aby nie były one zbyt obciążone obowiązkami administracyjnymi. Ważne jest także stworzenie odpowiednich warunków dla umiędzynarodowienia działalności małych i średnich przedsiębiorstw. Dlatego Rada Europejska zaleciła

zmniejszenie ogólnych obciążeń regulacyjnych oraz ograniczenie biurokracji w sektorze MŚP. Powinno to nastąpić zarówno na poziomie Unii Europejskiej, jak i poszczególnych państw członkowskich.

Dotychczas obowiązujące dyrektywy Unii Europejskiej dotyczące rachunkowości (78/660/EWG i 83/349/EWG) zostały ocenione jako zbyt uciążliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw, w szczególności zaś dla mikroprzedsiębiorstw. Chodzi zwłaszcza o obowiązki w zakresie sprawozdawczości finansowej, jednostkowej i skonsolidowanej. Nowa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady różnicuje obowiązki dotyczące sprawozdawczości finansowej jednostek gospodarczych ze względu na ich wielkość.

Ustanowienie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE jest realizacją zasady proporcjonalności obciążeń administracyjnych jednostek gospodarczych do korzyści płynących z uregulowań ich działalności. Komisja stoi na stanowisku, że w unijnych dyrektywach dotyczących rachunkowości należy zapewnić równowagę między adresatami sprawozdań finansowych a interesariuszami przedsiębiorstw. Chodzi przede wszystkim o to, aby nie obciążać nadmiernie jednostek gospodarczych wymogami w zakresie sprawozdawczości finansowej.

Również użytkownicy sprawozdań finansowych mają zazwyczaj zróżnicowane potrzeby informacyjne w zależności od skali działalności jednostek gospodarczych, w stosunku do których pozostają w pewnych relacjach. Odnosi się to przede wszystkim do szczegółowych i uzupełniających informacji, które są ujawniane w informacji dodatkowej. Przygotowanie i prezentowanie takich informacji jest zazwyczaj bardzo pracochłonne i kosztowne, zwłaszcza dla małych jednostek gospodarczych. To także przemawia za ograniczeniem zakresu ujawniania informacji przez takie jednostki. Jeśli jednakże mała jednostka uzna, że ujawnianie pewnych informacji jest dla niej korzystne, to powinna mieć taką możliwość.

Dostosowanie zakresu informacji ujawnianych w sprawozdaniach finansowych do skali działalności nie zwalnia jednostki gospodarczej od przestrzegania zasad rachunkowości. Chodzi tu zwłaszcza o założenie kontynuowania działalności, zasadę memoriałową, zasadę ostrożności, zasadę istotności, zasadę indywidualnej wyceny, zasadę zakazu kompensowania oraz zasadę ciągłości. Roczne sprawozdania finansowe powinny bowiem przedstawiać prawdziwy i rzetelny stan aktywów i pasywów, sytuacji finansowej oraz wyników finansowych jednostki. Jest to bowiem nadrzędna zasada rachunkowości sformułowana w interesie użytkowników sprawozdań finansowych.

Ważną przesłanką ustanowienia nowej dyrektywy dotyczącej sprawozdawczości finansowej jest zapewnienie odpowiedniego stopnia harmonizacji regulacji w tym zakresie. Chodzi przede wszystkim o ustanowienie jednolitego systemu sprawozdawczości finansowej w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Koordynacja krajowych przepisów dotyczących sprawozdawczości finansowej ma istotne znaczenie dla zapewnienia porównywalności informacji finansowych na temat działalności jednostek. Jest to szczególnie ważne dla ochrony interesariuszy jednostek gospodarczych, w tym tych prowadzących działalność

na mniejszą skalę. Obowiązujące do tej pory dyrektywy Unii Europejskiej dotyczące rachunkowości odnoszą się bowiem głównie do średnich i dużych przedsiębiorców.

2. Klasyfikacja jednostek gospodarczych ze względu na ich wielkość

Nowa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań finansowych wprowadziła klasyfikację jednostek oraz ich grup ze względu na skalę działalności. Klasyfikacja ta opiera się na trzech następujących kryteriach:

- suma bilansowa,
- przychody netto ze sprzedaży,
- średnia liczba zatrudnionych w ciągu roku obrotowego.

Kryteria te zostały uznane za obiektywne i jednoznaczne mierniki wielkości jednostki. Wyjaśnienia wymaga tu kryterium „przychody netto ze sprzedaży”. Są to kwoty pochodzące ze sprzedaży wyrobów i towarów oraz świadczenia usług, po odliczeniu rabatów i podatku od wartości dodanej oraz innych podatków bezpośrednio związanych z obrotem.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE wskazała cztery kategorie jednostek ze względu na skalę działalności. Są to: mikrojednostki, małe jednostki, średnie jednostki i duże jednostki. Ponadto zostały wyróżnione tzw. jednostki interesu publicznego.

Pierwszą kategorią jednostek wyróżnioną w dyrektywie ze względu na ich wielkość są mikrojednostki. Definiuje się je jako jednostki, które na dzień bilansowy nie przekraczają co najmniej dwóch z trzech następujących wielkości:

- suma bilansowa: 350 000 EUR,
- przychody netto ze sprzedaży: 700 000 EUR,
- średnia liczba zatrudnionych: 10 osób.

Drugą kategorią są małe jednostki. Są to takie jednostki, które na dzień bilansowy nie przekroczyły co najmniej dwóch z trzech następujących limitów:

- suma bilansowa: 4 000 000 EUR,
- przychody netto ze sprzedaży: 8 000 000 EUR,
- średnia liczba zatrudnionych: 50 osób.

Państwa członkowskie Unii Europejskiej mają prawo ustalić wyższe progi przewidziane w punktach a) i b): suma bilansowa do 6 000 000 EUR i przychody netto ze sprzedaży do 12 000 000 EUR.

Jako średnie jednostki traktuje się takie, które nie są mikrojednostkami ani małymi jednostkami. Jednocześnie jednostki te nie przekraczają na dzień bilansowy co najmniej dwóch z trzech następujących kryteriów:

- suma bilansowa: 20 000 000 EUR,
- przychody netto ze sprzedaży: 40 000 000 EUR,
- średnia liczba zatrudnionych: 250 osób.

Za duże jednostki uważa się natomiast takie jednostki, które na dzień bilansowy przekroczyły co najmniej dwie z trzech następujących wielkości:

- suma bilansowa: 20 000 000 EUR,
- przychody netto ze sprzedaży: 40 000 000 EUR,
- średnia liczba zatrudnionych: 250 osób.

Na równi z dużymi jednostkami, bez względu na przychody ze sprzedaży, sumę bilansową lub średnią liczbę zatrudnionych, są traktowane w omawianej dyrektywie jednostki interesu publicznego. Są to takie jednostki, które:

- a) są regulowane prawem państwa członkowskiego i których zbywalne papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym któregośkolwiek państwa członkowskiego;
- b) są instytucjami kredytowymi;
- c) są zakładami ubezpieczeń;
- d) są wyznaczone przez państwa członkowskie jako jednostki interesu publicznego.

Z przytoczonej definicji wynika, że jednostkami interesu publicznego są przede wszystkim spółki notowane na giełdzie oraz instytucje finansowe. Z punktu d) wynika, że mogą być nimi także inne jednostki o istotnym znaczeniu w życiu publicznym ze względu na charakter prowadzonej działalności, wielkości lub liczbę zatrudnionych pracowników.

Suma bilansowa, przychody netto i średnia liczba zatrudnionych są najczęściej stosowanymi kryteriami kwalifikowania jednostek do grup wyróżnionych ze względu na ich wielkość. Tak jest w analizowanej dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej. Również w Polsce w ustawie o rachunkowości trzy wymienione wielkości są uznane za kryteria różnicujące obowiązki jednostek w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości finansowej ze względu na ich wielkość. Nie pokrywają się jednakże ich wartości progowe.

3. Uproszczenia i zwolnienia w sprawozdawczości finansowej a wielkość jednostek gospodarczych

Jednym z zasadniczych celów wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE jest zróżnicowanie obowiązków dotyczących ujawniania informacji w sprawozdaniach finansowych ze względu na wielkość jednostek gospodarczych. Przejawia się to przede wszystkim w uproszczeniach dla małych i średnich jednostek oraz zwolnieniach z pewnych obowiązków dotyczących mikrojednostek. Z drugiej strony duże jednostki oraz jednostki interesu publicznego mają nałożone dodatkowe wymogi informacyjne.

Zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, roczne sprawozdanie finansowe każdej jednostki składa się co najmniej z następujących elementów: bilansu, rachunku zysków i strat oraz informacji dodatkowej. Przy czym państwa członkowskie mogą wymagać, aby te jednostki, które nie są małymi jednostkami sporządzały również inne zestawienia w ramach rocznego sprawozdania finansowego. Mogą także wymagać od takich jednostek ujawniania w rocznych sprawozdaniach finansowych innych szczegółowych informacji, niż te przewidziane omawianą dyrektywą.

Państwa członkowskie mogą zezwolić małym i średnim jednostkom na sporządzanie skróconych wersji bilansu oraz rachunku zysków i strat. Uproszczenie bilansu polega na wykazaniu tylko tych pozycji, które są oznaczane literami lub liczbami rzymskimi. W skróconym rachunku zysków i strat ogranicza się natomiast do prezentacji pozycji „zysk (strata) brutto”, bez wykazywania przychodów netto ze sprzedaży i kosztów ich uzyskania.

W dyrektywie 2013/34/UE w art. 16 jest określony zakres informacji, jakie mają ujawniać wszystkie jednostki, niezależnie od ich wielkości, w informacji dodatkowej. Państwa członkowskie nie mogą wymagać ujawniania przez małe jednostki bardziej szczegółowych informacji niż te, które są określone w tym artykule. Dla średnich i dużych jednostek oraz dla jednostek interesu publicznego są natomiast wskazane dodatkowe informacje, które powinny być ujawniane w informacji dodatkowej. Są to szczegółowe informacje dotyczące określonych pozycji aktywów trwałych, aktywów obrotowych i instrumentów finansowych oraz uposażeń członków organów administracyjnych, zarządzających i nadzorujących, a także zobowiązań z tytułu emerytur dla byłych członków tych organów. Duże jednostki oraz jednostki interesu publicznego powinny ponadto ujawniać w informacji dodatkowej dane na temat przychodów ze sprzedaży według segmentów działalności oraz wynagrodzeń biegłych rewidentów lub firmy audytorskiej za usługi związane z rewizją finansową.

Uproszczenia i zwolnienia dotyczą także sprawozdania z działalności. Państwa członkowskie UE mogą zwolnić małe jednostki z obowiązku sporządzania tego sprawozdania. W przypadku jego sporządzania mogą zwolnić małe i średnie jednostki z obowiązku przedstawiania w nich informacji o charakterze niefinansowym. Jednostki interesu publicznego włączają natomiast do sprawozdania z działalności oświadczenie o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego, które stanowi odrębną część tego sprawozdania.

Dyrektywa 2013/34/UE dopuszcza również następujące uproszczenia dla małych i średnich jednostek w zakresie ogłaszania sprawozdań rocznych:

- zwolnienie małych jednostek z obowiązku ogłaszania rachunku zysków i strat oraz sprawozdania z działalności,
- możliwość ogłaszania przez średnie jednostki skróconych wersji bilansu oraz informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego.

Państwa członkowskie UE mogą zwolnić mikrojednostki z pewnych obowiązków sprawozdawczych, w szczególności z:

- przedstawiania rozliczeń międzyokresowych kosztów i przychodów,
- sporządzania informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego,
- sporządzania sprawozdania z działalności,
- ogłaszania rocznych sprawozdań finansowych.

Ponadto mikrojednostki powinny mieć możliwość sporządzania skróconych wersji bilansu oraz rachunku zysków i strat.

Zgodnie z artykułem 40 dyrektywy 2013/34/UE, jednostki interesu publicznego powinny być wyłączone z zakresu uproszczeń i zwolnień przewidzianych w tej dyrektywie.

Zgodnie z postanowieniami artykułu 34 dyrektywy, obowiązkowi badania powinny podlegać sprawozdania finansowe jednostek interesu publicznego. Szczegółowe wymogi dotyczące badania sprawozdań finansowych są określone w dyrektywie 2006/43/WE, która podlega wielu zmianom mającym na celu poprawę rzetelności sprawozdań finansowych badanych przez biegłych rewidentów (Dobija, Cieślak 2012).

Z przeglądu zapisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE wynika, że dyrektywa ta różnicuje obowiązki jednostek gospodarczych dotyczące sprawozdawczości finansowej ze względu na ich wielkość. Ogólną zasadą jest: im mniejsza jest jednostka, tym mniejszy jest zakres i szczegółowość informacji, jakie powinny być ujawniane w raporcie rocznym. Z jednej strony wyraża się to możliwością korzystania z pewnych uproszczeń oraz zwolnień. Z drugiej strony są pewne ograniczenia dotyczące dużych jednostek i jednostek interesu publicznego. Przy czym pewne decyzje o uproszczeniach, zwolnieniach i opracowaniach zostały pozostawione krajom członkowskim Unii Europejskiej.

Uproszczenia i zwolnienia dotyczące sporządzania sprawozdań finansowych i ujawnianie w nich informacji mają także odbicie w organizacji ewidencji księgowej. W takiej sytuacji jednostki gospodarcze mogą stosować mniej rozbudowane zakładowe plany kont. Konstrukcja tych planów powinna oczywiście uwzględniać obligatoryjne wymagania sprawozdawcze, ale także wewnętrzne potrzeby informacyjne jednostki gospodarczej (Kiziu-kiewicz, Sawicki 2012: 22).

Uwagi końcowe

Sprawozdania finansowe są niewątpliwie najważniejszym źródłem informacji na temat sytuacji finansowej, sytuacji majątkowej i wyników finansowych jednostek gospodarczych. Informacje finansowe są ważnym czynnikiem warunkującym funkcjonowanie przedsiębiorstw nie tylko na rynku krajowym, ale także regionalnym i międzynarodowym. Ważne jest jednakże, aby spełniały w odpowiednim stopniu oczekiwania interesariuszy, a jednocześnie, aby zakres informacji ujawnianych w sprawozdaniach finansowych był współmierny do możliwości jednostek.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE jest niewątpliwie szczytowym osiągnięciem w zakresie harmonizacji sprawozdawczości finansowej w Unii Europejskiej. Dyrektywa ta nie rozstrzyga jednoznacznie wszystkich kwestii związanych ze sporządzaniem sprawozdań finansowych i zakresem ujawnianych w nich informacji, pozostawiając pewne prawa wyboru krajom członkowskim. Wybór odpowiedniego wariantu ma kluczowe znaczenie dla kształtu krajowych systemów sprawozdawczości finansowej jednostek prowadzących działalność gospodarczą. Należy jednak przestrzegać zasady współmierności obciążeń administracyjnych do korzyści płynących z przyjętego modelu sprawozdawczości finansowej.

Również Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości prezentuje podobne stanowisko, jeśli chodzi o sporządzanie sprawozdań finansowych i ujawnianie w nich

informacji przez jednostki o różnej skali działalności. Rada ta opublikowała w 2009 roku Międzynarodowy Standard Sprawozdawczości Finansowej dla Małych i Średnich Jednostek (MSSF dla MSJ) (*International Financial Reporting...* 2009). Bazuje on na Międzynarodowych Standardach Rachunkowości i Międzynarodowych Standardach Sprawozdawczości Finansowej (MSR/MSSF), jednakże jest dostosowany do możliwości i potrzeb informacyjnych małych i średnich jednostek (*Międzynarodowe Standardy...* 2012: 12). Rozwiązania zastosowane w MSSF dla MSJ zostały uproszczone w stosunku do tych zawartych w MSR/MSSF, a ponadto znacznie ograniczono liczbę ujawnień w informacji dodatkowej. Analiza zawartości MSSF dla MSJ wykracza jednakże poza ramy niniejszego artykułu.

Literatura

- Czwarta dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r., DzU L 122 z 14.08.1978 r.
- Dobija D. Cieślak I. (2012), *Rozwój regulacji Unii Europejskiej w zakresie rewizji finansowej. Rys historyczny*. „Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości”, nr 69 (125).
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r., DzU L 295 z 09.06.2006 r.
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r., DzU L 182 z 29.06.2013.
- International Financial Reporting Standard for Small and Medium Entities – IFRs for SMEs* (2009), International Accounting Standards Board, London.
- Kiziukiewicz T., Sawicki K. (2012), *Rachunkowość małych przedsiębiorstw*, PWE, Warszawa.
- Martyniuk T. (2009), *Małe przedsiębiorstwa. Rejestracja. Podatki. Ewidencja. Sprawozdawczość*, ODDK, Gdańsk.
- Międzynarodowy Standard Sprawozdawczości Finansowej dla Małych i Średnich Jednostek*, red. W.A. Nowak (2012), Wolters Kluwer Polska, Warszawa.
- Siądła dyrektywa Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r., DzU L 193 z 18.07.1983 r.
- Ustawa z dnia 29 września 1996 r. o rachunkowości, DzU 2009, nr 152, poz. 1223, tekst jednolity DzU 2013, poz. 330.

DISCLOSURE OF INFORMATION IN FINANCIAL STATEMENTS AND THE SIZE OF FINANCIAL ENTITIES IN THE LIGHT OF THE NEW DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND COUNCIL

Abstract: The following paper focuses on the new directive of the European Parliament and Council concerning financial statements. The subject of the analysis was regulations for individual financial statements. Financial entities were classified in terms of their size, and against this background the scope of financial information disclosed in mandatory financial statements was presented. Simplifications, exemptions and limitations of requirements concerning the preparation of the reports and the disclosure of information in them, were discussed. It is due to the rule of proportionality of the regulatory burden to the size of a financial entity.

Keywords: financial statements, information disclose, directives of accounting

Cytowanie

- Nowak E. (2014), *Ujawnianie informacji w sprawozdaniach finansowych a wielkość jednostki gospodarczej w świetle nowej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego nr 802, „Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia” nr 65, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin, s. 309–316; www.wneiz.pl/frfu.